

ALS EEN KIND ZO BLIJ

Dat de MX-5 een allemansvriend is weten we allang. En dat ie bij kinderen tot de verbeelding spreekt ook. Maar de laatste tijd wordt me dat wel heel erg duidelijk gemaakt. Waarschijnlijk omdat ik het laatste jaar meer dan ooit door onze toekomstige generatie word omgeven. Sinds een jaar is Rody namelijk niet meer single en heeft naast een leuke wederhelft ook twee bonuskinderen gescoord: een knappe jongedame van bijna 13 en een stoere bengel van 11. Met name de jongste is zeer gecharmeerd van zijn 16 jaar oude stalen "stiefzuster" MXima. Die inmiddels net als ik liefdevol in het gezin is opgenomen en door alle betrokkenen nu ook liefkozend "Max" wordt genoemd.

Max zelf geniet intussen aardig van alle aandacht die ze krijgt van de buurtkinderen die dikwijls rondom het huis zwermen. Dat vergt echter wat gewenning bij ondergetekende. Als bezorgde "voogd" sta ik te vaak voor het raam te controleren of een verdwaalde bal of langs suizend hoverboard geen aanslag plegen op de kwetsbare zilveren laklaag van madam. Maar sinds ik één van de kleine wijsneuzen hoorde roepen "pas op voor de sportwagen van M's euh... euh... euh... papa? Want anders wordt ie vast boos!" maak ik me daar niet meer zo'n zorgen over. Als ik samen met Max boodschappen wil gaan doen staat het hele sprotje om de auto heen en bonuszoon M vindt die aandacht wel prachtig. "Wil je na het starten even VROEM VROEM doen? Dat klinkt zo lekker tegen de garagedeur!" Ik ben de beroerdste niet en teister de metalen garagedeur met wat extra luchtdruk uit de uitlaatpijp. Om vervolgens te worden uitgezwaaid door vier paar glunderende kindersmoeltjes.

Ook wordt er uitgekeken naar de woensdagavond, als M naar zijn voetbalclub getransporteerd moet worden. "Ben je met de Mazda?" vraagt hij dan heel hoopvol. Bij een bevestigend antwoord klaart hij helemaal op, om vervolgens teleurgesteld naar buiten te kijken als er een Mazda2 voor de deur staat en niet de MX-5 die hij had verwacht. En is het echter wel een keer feest. Prachtig weer, dus meneer mag met kapje open naar de club. En weer worden opgehaald. Als ik later die avond voor het clubhuis parkeer moet ik even wachten tot de stuiterballetjes naar buiten komen. Er komt een hoogblonde moeder met veel te kort rokje en te hoge hakken aangetrappeld, terwijl ze met haar rechterhand een met modder besmeurd

jongetje vooruitduwt en met haar linkerhand een kleine blonde dreumes probeert mee te krijgen. Maar die is met hele andere dingen bezig. Met een verrukt gezicht priemt hij zijn kleine worstenvingertje in de richting van Max en roept "Mama! Kijk... autootje... Lief!" Maar moeders kan het niet waarden en bromt iets van "Jaja... kom nou maar, we moeten door!" Ik vraag me direct af hoe het zou zijn om weer eens kind te kunnen zijn. Om je blij verheugd en onbevooroordeeld te kunnen verwonderen aan alles wat je ziet om je heen. En maak mentaal maar weer eens een aantekening dat we dat als volwassenen vaker moeten doen.

Inmiddels komt M het clubgebouw uitgehold en kijkt eerst om de hoek of de MX-5 voor de deur staat. Daarna loopt meneer het gebouw weer in om vervolgens pontificaal met z'n voetbalmakkers naar buiten te komen. Eenmaal in de auto zwaait hij lachend naar al z'n makkers en verzekert zichzelf ervan dat iedereen hem wel gezien heeft. Onderweg naar huis keuvelen we gezellig wat en ineens zegt hij "Ik ben toch zo blij met jou hè Rody...". Net op het moment dat ik vertederd denk "Goh, da's lief zeg" volgt er "Nou kan ik lekker een beetje opscheppen naar m'n vrienden." "Nou lekker is dat zeg!" roep ik quasi verontwaardigd, "En ik maar denken dat je blij met me was om wie ik ben. Maar het gaat dus om de auto begrijp ik?" Het ondeugende smoelwerk verraadt dat dit precies de reactie is die hij had willen uitlokken. Ik voel een kleine hand op mijn schouder slaan terwijl ie zegt "Nee hoor... geintje... jij bent ook best wel OK hoor!" Daar word ik dan weer blij van. "Jij ook hoor maatje, jij ook..."

Rody

